

Sygn. akt II CSK 559/13

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa B. Z.-W.
przeciwko Gminie S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 marca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej Gminy S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 marca 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jest jednolitej lub utrwalonej judykatury. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że na gruncie art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 ze zm., dalej jako u.p.z.p.) dla ustalenia, czy doszło do zmiany korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem wskutek uchwalenia nowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, należy dokonać porównania przeznaczenia nieruchomości w planie, który utracił moc, z przeznaczeniem wynikającym z nowego planu (por. wyrok z dnia 13 czerwca 2012 r., II CSK 639/11, nie publ.). Odszkodowanie w tym wypadku ma dotyczyć rzeczywiście poniesionej przez właściciela szkody, co oznacza, że chodzi o szkodę, która polega na

obniżeniu się wartości nieruchomości lub która pozostaje w bezpośrednim związku ze zmianą przeznaczenia nieruchomości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., V CSK 230/07, nie publ.), przy czym odszkodowanie to przysługuje od gminy niezależnie od tego, czy właściciel sprzedaje nieruchomość, czy nie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 191/08, nie publ.). Sąd Okręgowy przy wydawaniu zaskarżonego wyroku miał na względzie wszystkie te okoliczności, skarżący nie wykazał natomiast, aby powołane poglądy były błędne lub budziły poważne kontrowersje, ani też nie przytoczył przykładów żadnych rozstrzygnięć, które wskazywałyby na istnienie w tej mierze rozbieżności w orzecznictwie.

Powołując się z kolei na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Tych wymagań skarżący również nie spełnił, ponieważ ograniczył się do przedstawienia innej aniżeli przyjął to Sąd Okręgowy propozycji wykładni art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddaleniu podlegał zgłoszony w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek powódki o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego. Powódka nie zajęła formalnego stanowiska w przedmiocie istotnego, konstrukcyjnego składnika skargi kasacyjnej, jakim jest zawarty w skardze kasacyjnej wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania. Pismo z dnia 29 sierpnia 2013 r. w istocie nie stanowi odpowiedzi na skargę kasacyjną, nie obejmuje bowiem swoją treścią kwestii

będących przedmiotem oceny Sądu Najwyższego na tzw. posiedzeniu
przedsądowym.

[aw]

es